

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 30/12/2022

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1113

“NGƯỜI CÓ TRÍ TUỆ HỌ CHỈ NĂM LẤY NHỮNG PHÚT GIÂY HIỆN TẠI”

Người có trí tuệ thì họ biết trân trọng từng giây phút để làm lợi ích cho chúng sanh. Người mê mờ thì tham cầu hưởng thụ phước báu. Nhiều người đang tùy tiện hưởng phước mà chính họ không biết.

Tôi có một người học trò, trước đây anh làm thuê cho một nhà giàu có. Công việc của anh là trông coi một biệt thự sang trọng, tiện nghi. Công việc nhẹ nhàng, thu nhập tốt, có nơi ở tiện nghi nên người học trò này sinh tâm chệnh mảng, lười biếng, chỉ thích ăn nhậu. Một hôm, anh ta ra ngoài ăn nhậu nhưng không đóng cửa nhà. Sau Khi người chủ biết được thì họ cho anh ta nghỉ việc. Anh ta hưởng cuộc sống tiện nghi, đầy đủ trong nhiều năm nên đã dùng hết phước. Sau khi bị cho nghỉ việc, anh ta về quê, mấy năm sau tôi gặp lại người học trò này, tôi thấy hoàn cảnh sống của anh rất đáng thương. Đáng lẽ ở trong hoàn cảnh thuận lợi như vậy thì họ phải tinh tấn tu hành, tích phước. Con người không biết dùng phước để tạo phước. Chúng ta có sự thuận lợi, tiện nghi trong cuộc sống thì chúng ta lại bắt đầu tạo nghiệp. Người trí dùng phước để tạo phước. Người mê có tiện nghi, phước báu thì tạo nghiệp. Đây là căn bệnh trầm kha của chúng ta. Chúng ta tạo nghiệp thì chúng ta nhanh chóng tiêu hao hết phước báu. Người hết phước rồi thì cuộc sống của họ sẽ thê thảm. Xung quanh tôi, có rất nhiều người lâm vào hoàn cảnh sống bi đát như vậy!

Hòa Thượng nói: **“Người chân thật có trí tuệ họ sẽ năm lấy từng sát-na, từng giây phút để tu sửa bản thân, tích công, bồi đức. Họ sẽ nỗ lực vượt qua mọi chướng ngại, tranh thủ từng giây phút làm mới chính mình”**. “Sát-na” là những khoảng thời gian rất nhỏ. Người có thành tựu thì họ phải vượt qua những tập khí bên trong và những cám dỗ bên ngoài.

Hòa Thượng nói: **“Người không năm lấy cơ hội tu hành, cơ hội tích công bồi đức thì họ là người ngu si nhất thế gian”**. Rất nhiều người ở trong phước mà không biết hưởng phước. Chúng ta có thể tích công bồi đức, tự thay đổi, tự làm mới ngay tại thời điểm hiện tại. Chúng

ta tích cực tích công bồi đức, tu sửa chính mình thì dù chúng ta không muốn người khác cũng dâng tặng cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Năm xưa khi tôi ở Mỹ, tôi thấy rất nhiều người có bằng Tiến sĩ nhưng đời sống của họ rất khó khăn. Ở Đài Loan có ông Vương Vĩnh Khánh, ông chỉ học hết tiểu học nhưng ông là một đại phú gia. Chúng ta kiếm được tiền không phải do học vị mà chúng ta có tiền là do đời trước chúng ta đã tu nhân. Trong mạng có thì chúng ta có, trong mạng chúng ta không có thì chúng ta làm cách nào cũng không thể có được”**. Đạo lý này chúng ta đã nghe thường xuyên nhưng chúng ta không thấu hiểu. Nếu chúng ta thấu hiểu thì chúng ta sẽ thật làm. Chúng ta chỉ ngồi vọng tưởng chờ ngày mai tươi đẹp hơn, hạnh phúc hơn.

Hòa Thượng nói: **“Tiền của là do bố thí mà có. Những người giàu có là vì trong đời quá khứ họ đã tích cực tu bố thí”**. Chúng ta tận trách nhiệm, tận nghĩa vụ, tận bổn phận là chúng ta đang đại bố thí. Người xưa nói: **“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”**. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. Hòa Thượng nói: **“Đời trước tôi không tu phước. Những thứ tôi có là do tôi tu ở ngay trong đời hiện tại”**. Tôi cũng vậy, đời trước tôi không tu phước. Tôi sinh ra trong một gia đình nghèo, đông con ở một vùng quê. Tôi phải nỗ lực thoát khỏi vùng quê đó. Hiện tại, chúng đang có những cơ hội rất tốt để học tập. Ngày trước, không có Internet, không có điện thoại, tôi phải cắt ảnh Phật hình trắng đen ở trong một tờ báo và làm khung từ tấm kính cũ. Chúng ta có thể thay đổi được vận mệnh nhưng chúng ta không nỗ lực mà chúng ta chỉ đang hưởng thụ. Khi chúng ta hưởng thụ hết phước báu thì như Hòa Thượng nói: **“Chúng ta hồi hận cũng không kịp!”**. Khi chúng ta tỉnh ngộ, chúng ta muốn tạo phước cũng không còn kịp!

Cuộc sống của tôi rất khó khăn, tôi không có tuổi thơ, không có người dạy dỗ cẩn thận. Mẹ tôi không biết chữ, Ba tôi cũng chỉ học tiểu học. Ba Mẹ tôi rất bận, mỗi năm làm ba vụ lúa. Tôi lớn lên như một cái cây hoang dại. Cuộc sống của tôi giống như Hòa Thượng nói: **“Đời trước tu huệ nhưng không tu phước”**. Đời trước tôi có tu huệ nên trong nội tâm tôi luôn có sự thôi thúc. Tôi không chấp nhận hoàn cảnh sống. Tôi luôn nghĩ là đời sống này không phải là của mình. Ngay đến Mẹ tôi cũng không hiểu tôi đang nghĩ gì. Đời trước tôi có tu huệ nên tôi hiểu những điều nên và không nên làm. Những điều tôi có được cũng là do tôi tích cực tu trong đời này.

Ngày trước, khi tôi đi Sài Gòn, tôi phải xin Ba Má hai dạ lúa. Tôi ở nhờ trong một ngôi nhà hoang, trước đây có một vị tu sĩ ở đó. Có hôm mưa xuống, nước ngập, ếch nhay vào trong

nhà, tôi phải nằm trên một cái bàn để ngủ. Tôi đã làm bài thơ: “*Người lữ khách cô hành nơi sa mạc. Bước chân buồn nơi cuối con đường xa. Hỏi lữ khách bao giờ dừng chân nghỉ. Hay đi hoài đến cuối nẻo trời xa*”. Khi đó, tôi không có định hướng rõ ràng, mọi thứ xung quanh tôi đều mờ mịt. Xuất phát điểm của mọi người đều hơn Hòa Thượng, hơn tôi rất nhiều.

Hiện tại, tôi đi đâu cũng phóng sanh, tặng quà cho mọi người. Hôm qua, khi tôi đang chia sẻ cho Thầy Cô thì một Sư Thầy gọi cho tôi. Thầy nói, năm tới tôi phải về chùa làm Lễ vía Phật, năm nay tôi không về nên không có ai tổ chức. Mấy ngày hôm nay, tôi đang làm rất nhiều dưa góp, trước khi về miền Nam tôi dự định gói bánh chưng tặng mọi người. Chúng ta có thể tự làm quà tặng mọi người. Đó là chúng ta đang tích cực tu phước. Chúng ta có năng lực để làm nhưng chúng ta lười biếng, chểnh mảng. Chúng ta phải tranh thủ từng giây, từng phút để tích công bồi đức đó cũng chính là chúng ta đang tích cực thay đổi chính mình. Nhà Phật nói: “*Người thông minh trí tuệ là do họ bố thí phước. Người khỏe mạnh, sống lâu là do họ tu bố thí vô úy*”.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không biết cách tu nhân mà chúng ta chỉ ham hưởng phước. Ý niệm tham cầu hưởng phước là ý niệm sai lầm. Phần nhiều người thế gian không hiểu chân tướng của đạo lý này, họ không biết tu nhân, không biết tái tạo phước báu. Hàng ngày, họ tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Sau khi họ hưởng hết phước báu thì đời sống của họ sẽ rất gặp rất nhiều khó khăn, chướng ngại. Đời sau họ nhất định họ sẽ càng khó khăn hơn!*”.

Ngày trước, khi tôi làm quản lý ở một nhà sách, có một người nữ nhân viên, sau khi dùng rẻ sạch lau nước trên bàn thì cô vứt rẻ vào thùng rác. Tôi nói, cô làm như vậy thì công ty không nghèo đi nhưng cô sẽ bị nghèo phước báu. Nếu cô làm chủ một gia đình, cô cũng sẽ có thói quen tùy tiện, hoang phí. Nếu không được dạy, chúng ta cũng sẽ tùy tiện hưởng phước. Những người làm ở cơ quan nhà nước thường tùy tiện bật điện, điều hòa. Họ không biết rằng họ đang dùng phước báu trong chính vận mệnh của mình. Những thứ là của chung thì chúng ta lại càng phải tiết kiệm hơn.

Hòa Thượng nói: “*Những người giàu, có địa vị mà tạo nghiệp thì sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Chỉ cần họ có ý niệm: “Làm thế nào để phát tài” thì họ đã có thể làm tổn hại đến vô lượng, vô biên chúng sanh*”. Có những người chủ doanh nghiệp tùy tiện hưởng thụ xa xỉ nhưng họ lại nợ lương công nhân. Họ có ý niệm hưởng thụ nên cuộc sống của rất nhiều công nhân phải khổ sở. Trong vô hình, họ đã tạo ra vô lượng, vô biên tội nghiệp. Ý niệm hưởng

thụ của chúng ta sẽ làm người khác tổn hại, bản thân chúng ta thì tạo vô lượng, vô biên tội nghiệp.

Hòa Thượng nói: *“Nếu người thế gian có thể chuyển đổi ý niệm, họ khởi tâm động niệm vì Phật pháp, vì chúng sanh, nhất định không có ý niệm vì chính mình thì họ sẽ có phước báu vô cùng to lớn. Họ sẽ biết trân trọng từng giây, từng phút làm những việc lợi ích cho chúng sanh. trên Kinh Phật thường nhắc nhở chúng ta: “Mạng sống của con người chỉ trong một hơi thở”. Kiếp người ngắn ngủi, vạn nhất chúng ta đừng hiểu lầm là chúng ta còn có thể sống được mấy chục năm nữa”. Mạng sống của con người chỉ dài bằng một hơi thở. Chúng ta thở ra mà đã không hít vào thì chúng ta đã sang kiếp sau. Nếu chúng ta nghĩ rằng chúng ta có thể sống mấy chục năm nữa thì đó là chúng ta đang nằm mộng, đang vọng tưởng. Người chân thật có trí tuệ sẽ nắm lấy từng giây phút để làm lợi ích cho mình, cho người.*

Chúng ta có rất nhiều thời gian thừa. Chúng ta thường dùng thời gian để tạo nghiệp, để thỏa mãn tập khí, phiền não. Nếu chúng ta không được học Phật pháp thì chúng ta sẽ không biết quay đầu. Nếu tôi không tu học Phật pháp, không làm lợi ích chúng sanh thì tôi cũng sẽ tạo ra vô số nghiệp chướng. Nếu chúng ta tùy tiện tạo nghiệp thì chúng ta khổ và chúng ta cũng khiến cho rất nhiều chúng sanh đau khổ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!